

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **K. K.**
zastoupen advokátem JUDr. Ondřejem Kochmanem
sídlem Belgická 276/20, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U jezu 642/2A, 460 01 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. dubna 2020, č. j. KÚLK 31044/2020 OSŘ, sp. zn. OÚPSŘ 274/2019 OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, a pravomocně postoupenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 3. 6. 2020, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 27. 9. 2019, č. j. SU/19/5024/JEJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně“).

2. Posledně uváděným rozhodnutím byla podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobce o vydání dodatečného povolení stavby: Doplnková stavba – mobilhome u rodinného domu č. p. X X, X (zázemí ke stávajícímu objektu pro bydlení po dobu jeho rekonstrukce) na ppč. X v k. ú. X (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce nejprve uvedl, že je vlastníkem pozemku p. č. X a pozemku p. č. st. X, jehož součástí je rodinný dům č. p. X v k. ú. X, ve třetí zóně Chráněné krajinné oblasti Český Ráj. Předmětný rodinný dům se nachází v neobyvatelném stavu a vyžaduje zásadní rekonstrukci. Žalobce se proto rozhodl zřídit na pozemku p. č. X dva samostatné objekty (oba o rozměrech do 25 m²), které mají sloužit jako dočasné zázemí po dobu rekonstrukce rodinného domu s tím, že po dokončení rekonstrukce budou odstraněny.
4. Objekt č. 1 je obytným přívěsem, který slouží k pobytu po dobu rekonstrukce a objekt č. 2 je samostatnou terasou, která k prvnímu objektu přiléhá (oba objekty nejsou konstrukčně spojeny). Terasa slouží jako manipulační plocha a dorovnává terénní rozdíl. Prostor pod terasou je pak využit k ukládání stavebního nářadí a stavebních pomůcek. Oba objekty žalobce realizoval bez uvědomění stavebního úřadu, neboť se domníval, že vzhledem k jejich rozměrům (cca 25 m²) není žádná ingerence ze strany veřejné správy nutná.
5. Dne 16. 10. 2018 zahájil Městský úřad Turnov řízení o odstranění Stavby, neboť oba objekty považoval za jedinou Stavbu. Žalobce tak podal žádost o dodatečné povolení Stavby. V rámci řízení o dodatečném povolení Stavby byla vydána 2 negativní závazná stanoviska. Šlo o závazné stanovisko odboru rozvoje města Městského úřadu Turnov (posouzení souladu z hlediska územního plánování) a závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (posouzení z hlediska ochrany přírody a krajiny). S ohledem na negativní závazná stanoviska byla žádost žalobce o vydání dodatečného stavebního povolení zamítnuta.
6. Proti uvedeným stanoviskům brojil v odvolání, následně tak bylo nadřízeným dotčeným orgánem postupem dle § 149 správního řádu zrušeno první závazné stanovisko (posouzení souladu Stavby z hlediska územního plánování), druhé závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 2. 2020, č. j. MZP/2020/540/104 (dále jen „Závazné stanovisko MŽP“). Předmětnou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, ale jeho prostřednictvím brojí ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proti Závaznému stanovisku MŽP jako podkladovému aktu, který není samostatně napadnutelný správní žalobou. Dle názoru žalobce je posledně uváděné závazné stanovisko nezákonné, neboť právní argumentace v něm uvedená odporuje právním předpisům a nemůže obstát.
7. Žalobce shrnul svá žalobní tvrzení do dvou žalobních bodů, které napadaly dva klíčové okruhy argumentace obsažené v negativním Závazném stanovisku MŽP.
8. Prvním žalobním bodem žalobce napadal argumentaci v negativním Závazném stanovisku MŽP stran toho, že Předmětná stavba (objekty č. 1 a 2) svým vzhledem nepříjemně snižuje estetickou hodnotu krajinného rázu dotčeného místa, neboť se v daném chráněném území jedná o zcela netypické objekty.

9. Žalobce uvedl, že vyhláška č. 501/2006 Sb., (která je dle názoru žalobce pro MŽP závazná dle § 2 odst. 1 správního řádu) ve svém § 24e výslovně předpokládá, že ve zvláště chráněných územích mohou jako zařízení staveniště sloužit pouze stavby, které nejsou spojeny se zemí pevným základem, nebo zařízení pojízdná a současně se musí jednat o stavby dočasné.
10. Žalobci není zřejmé, jak by zařízení staveniště mohlo splňovat citované podmínky, aniž by tím došlo k zásahu do krajinného rázu (tvořeného v tomto případě zejména tradiční zástavbou). Citovaná vyhláška se zásahem do krajinného rázu ve zvláště chráněných územích počítá a takový zásah považuje za přípustný, pokud jsou splněny uvedené podmínky. Tedy podmínky (absence spojení se zemí pevným základem, pojízdnost, dočasnost), které patrně mají zajistit, že takový zásah bude pouze dočasný a nezanechá trvalé následky. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 52/2009 – 227, dle kterého... *„Nová výstavba tedy nemůže být odmítána a může do krajinného rázu dané lokality zasáhnout, a to nejružnějším způsobem. Může krajinný ráz lokality jak zhodnotit, např. tím, že se urbanisticky vhodně začlení do krajiny a stane se třeba harmonickou součástí, dominantou či významným krajinným prvkem, tak sice znehodnotit, ale v míře, která v porovnání s jinými důležitými zájmy je únosná a povaze věci odpovídající. V obou těchto eventualitách je zásah do krajinného rázu přípustný.“*
11. Z odůvodnění negativního Závazného stanoviska MŽP dále vyplývá, že považuje za poměrně dlouhou dobu i skutečnost, že objekty se mají na daném místě nacházet 10 let. Tato skutečnost však mohla být řešena podmínkou v závazném stanovisku, že souhlas je udělen tehdy, pokud objekty č. 1 a 2 budou stavebním úřadem povoleny na kratší dobu.
12. **Druhým žalobním bodem žalobce napadal argumentaci v negativním Závazném stanovisku MŽP stran toho, že před vydáním závazného stanoviska měla být žalobci udělena výjimka dle § 43 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).**
13. MŽP uvedlo, že závazným stanoviskem (nástrojem nižší právní síly) nelze povolit činnost, ke které je nezbytná výjimka (nástroj vyšší právní síly), pokud taková výjimka nebyla udělena.
14. S výše uvedeným závěrem žalobce nesouhlasí a považuje jej za nezákonný (tak jako celé negativní Závazné stanovisko MŽP). Žalobce uvedl, že dle § 26 odst. 1 písm. c) a § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny na daném území přívěsy být nesmějí, avšak dle § 169 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a dle § 24e vyhlášky č. 501/2006 Sb., platí, že staveniště musí být tvořeno právě pojízdnými stavbami (resp. výrobky, které plní funkci stavby dle § 2 odst. 3 stavebního zákona), případně jinými stavbami, které nejsou spojeny se zemí pevným základem.
15. Oba předpisy si tedy vzájemně odporují, stavební zákon a jeho prováděcí vyhláška jsou však v projednávané věci speciální k právní úpravě zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť upravují speciálně zařízení staveniště (tedy užší oblast). Zákon o ochraně přírody a krajiny upravuje „pouze“ v obecné rovině zákaz vjíždění a setrvání obytných přívěsů v daném území.

16. Dle názoru žalobce tak z výše uvedeného vyplývá, že obytné přívěsy na dané území zásadně nesmějí vjíždět ani tam setrvávat, ledaže se jedná o zařízení staveniště, kdy se naopak pojízdné stavby (či jiné stavby nespojené se zemí pevným základem) použít musí.
17. Žalobci stejně tak není zřejmé, proč by rozhodnutí o udělení výjimky mělo mít „vyšší právní sílu“, než závazné stanovisko. Pojem právní síla se obvykle pojí s právními předpisy. Dále platí, že pokud by vydání závazného stanoviska bylo podmíněno předchozím rozhodnutím o výjimce, znamenalo by to ve svých důsledcích, že by rozhodnutí o výjimce hrálo obdobnou roli, jako mají závazná stanoviska. S existencí „závazného stanoviska pro závazné stanovisko“ ale zákon nepočítá. Rozhodnutí o výjimce a následné vydání závazného stanoviska by znamenalo zbytečné zdvojování činností. Rozhodování o výjimce a následný požadavek na vydání závazného stanoviska je v rozporu se zásadou hospodárnosti.
18. S ohledem na vše výše uvedené a žalobcem tvrzenou nezákonnost negativního Závazného stanoviska MŽP jako podkladového aktu pro žalované rozhodnutí žalobce navrhl rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 17. 8. 2020, kde uvedl, že navrhuje žalobu zamítnout v celém rozsahu jako nedůvodnou.
20. Žalovaný odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že rozhodujícím pro něj bylo nesouhlasné Závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, oddělení Správy CHKO Český ráj, ze dne 28. 6. 2019, č. j. SR/1244/LI/2019-2, a toto potvrzující Závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí České republiky ze dne 3. 2. 2020, č. j. MZP/2020/540/104.
21. Dále žalovaný uvedl, že z prohlídky místa provedené Ministerstvem životního prostředí dne 29. 1. 2020 a částečně z projektové dokumentace ke Stavbě vyplynulo, že se v nyní projednávané věci jedná o snahu o trvalé umístění výrobku plnicího funkce stavby – obytného přívěsu či mobilního domu. Tato zamýšlená trvalost je patrná především z faktu, že k danému přívěsu je přistavena terasa tak, aby na ni bylo možno z přívěsu bez problémů vstupovat a užívat ji právě jako terasu či balkón, tedy prostor pro pobyt a související činnosti osob. V případě přemístění přívěsu či mobilního domu by tato terasa ztratila svůj smysl, z čehož plyne evidentní záměr žalobce užívat ty dva objekty jako jeden nerozlučný celek.
22. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že jde o zařízení staveniště. Toto sice není předpisy stavebního práva přesně definováno, i k němu je však zapotřebí veřejnoprávní oprávnění (tedy umístění stavby, ohlášení, stavební povolení apod.). O zařízení staveniště je předčasné hovořit, takový účel Stavby by musel být stanoven v některém vydaném veřejnoprávním oprávnění (např. kolaudačním souhlasu, popř. když se nevydává, v příslušném územním rozhodnutí či stavebním povolení), a protože žádný takový akt nebyl k předmětné Stavbě či stavbám vydán, nelze hovořit o tom, že se jedná o zařízení staveniště. Zatím se jedná pouze o nepovolenou Stavbu, k níž bylo vydáno negativní závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, a tudíž musela být žádost o dodatečné povolení Stavby zamítnuta, stejně jako po potvrzení negativního závazného stanoviska muselo být zamítnuto i odvolání žalobce.

IV. Jednání soudu

23. Dne 8. 6. 2020 proběhlo ve věci jednání před krajským soudem. Účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích, odkázali na svá dosavadní podání ve věci a neměli žádných návrhů na doplnění dokazování.
24. Zástupce žalobce dodal, že žalobce je známý umělec, sochař, který si objekt staveniště vybudoval sám, a to je pochopitelně na jeho výsledné podobě zcela zřetelné. Nelze však popřít, že objekt obsahuje funkční prvky zařízení staveniště a svým účelem je určen pouze k tomu. Objekt nepůsobí a nevypadá jako klasická maringotka, tedy klasické zařízení staveniště, které by možná pro stavební úřady bylo přijatelnější. Dodal také, že neexistuje žádný estetický normativ pro to, jak má zařízení staveniště vypadat. On sám jej osobně považuje za jedno z nejhezčích zařízení stavenišť u nás.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav

26. Před podáním žádosti žalobce o dodatečné povolení Stavby konal stavební úřad prvního stupně na místě samém kontrolní prohlídku, konkrétně dne 12. 10. 2018, o které je pořízen kontrolní protokol včetně fotodokumentace (vše je součástí správního spisu). Téhož dne, co byla konána kontrolní prohlídka na místě samém, vydal stavební úřad prvního stupně výzvu k bezodkladnému zastavení prací na Stavbě: Doplňková stavba – mobilhome na pozemku parc. č. X v katastrálním území X, které jsou prováděny bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Ve výzvě je dále uvedeno, že Stavba jako celek vykazuje parametry stavby, která by měla být povolována stavebním úřadem. Protože žádné povolení či ohlášení příslušný stavební úřad nevydával, vyzval stavebníka (žalobce) k okamžitému zastavení prací s tím, že zároveň bude zahájeno řízení o odstranění Stavby.
27. Městský úřad Turnov, jako stavební úřad, dne 16. 10. 2018 zahájil řízení vedené pod sp. zn. SÚ/5354/18/JES o odstranění Stavby, a to na základě toho, že výše popsané objekty č. 1 a 2 jsou jedinou stavbou (jejíž rozměry přesahují 25 m² a ke svému provedení tak potřebují patřičný - souhlasný/povolovací akt ze strany stavebního úřadu). Žalobce proti takto zahájenému řízení podal dne 13. 11. 2018 námitky, ale zároveň chtěl věc řešit (dle svých slov) bezkonfliktně, a proto dne 13. 11. 2018 požádal o dodatečné povolení Stavby.
28. Městský úřad Turnov následně dne 16. 12. 2018 usnesením, č. j. SU/19/274/JEJ, přerušil řízení o nařízení odstranění Stavby do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti stavebníka (žalobce) ze dne 13. 11. 2018 o dodatečné povolení Předmětné stavby.
29. Následně byla výše specifikovaná žádost o dodatečné povolení Stavby doložena závaznými stanovisky. Dne 8. 7. 2019 bylo stavebnímu úřadu prvního stupně doručeno Závazné stanovisko orgánu územního plánování - Městského úřadu Turnov ze dne 27. 6. 2019, vydané pod č. j. ORM/19/1199CIK, které bylo vydáno ve smyslu § 96b odst. 3 stavebního zákona jako negativní.

30. Dále 15. 7. 2019 bylo stavebnímu úřadu prvního stupně doručeno další závazné stanovisko, a to Závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ze dne 28. 6. 2019, vydané pod č. j. SR/1244/LI/2019-2, kterým nebyl udělen souhlas s dodatečným povolením Předmětné stavby ve smyslu § 44 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.
31. S ohledem na obsah dvou výše specifikovaných závazných stanovisek rozhodl stavební úřad prvního stupně svým rozhodnutím ze dne 27. 9. 2019, č. j. SU/19/5024/JEJ, tak, že žádost žalobce o dodatečné povolení Předmětné stavby zamítl.
32. Proti rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně ze dne 27. 9. 2019, č. j. SU/19/5024/JEJ, podal žalobce odvolání, jehož prostřednictvím výlučně napadal i obě výše specifikovaná, co do svého obsahu negativní, závazná stanoviska dotčených orgánů. Odvolání bylo žalobcem doplněno podáním ze dne 13. 1. 2020.
33. Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 17. 2. 2020, č. j. OÚPSŘ 3/2020/OÚP, KULK 8365/2020/OÚP, bylo negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování – Městského úřadu Turnov ze dne 27. 6. 2019, č. j. ORM/19/1199/CIK, zrušeno.
34. Závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí České republiky ze dne 3. 2. 2020, č. j. MZP/2020/540/104, bylo potvrzeno Závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, oddělení Správy CHKO Český ráj, ze dne 28. 6. 2019, č. j. SR/1244/LI/2019-2.
35. S ohledem na existenci nesouhlasného (potvrzeného) závazného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně.

Právní hodnocení

36. Žalobce žalobou napadá – prostřednictvím rozhodnutí žalovaného – závazná stanoviska vydaná na úseku ochrany přírody a krajiny, tj. Závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, oddělení Správy CHKO Český ráj, ze dne 28. 6. 2019, č. j. SR/1244/LI/2019-2, a toto potvrzující Závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí České republiky ze dne 3. 2. 2020, č. j. MZP/2020/540/104. Primárně žaloba směřuje proti obsahu potvrzujícího Závazného stanoviska MŽP.
37. Krajský soud na tomto místě předeseílá, že stran hodnocení souladu Stavby se zájmy ochrany přírody a krajiny v daném území, tedy v CHKO Český ráj, je pro dotčené orgány nerozhodné, o jaký typ, charakter či druh stavby se jedná. Zákon o ochraně přírody a krajiny zmocňuje dotčené orgány, tj. orgány ochrany přírody a krajiny, hodnotit Stavbu jako takovou, nehledě na její podřazení pod to které ustanovení stavebního zákona – uvedené náleží stavebnímu úřadu.
38. Krajský soud na tomto místě rovněž zdůrazňuje, že nepřihlížel k dílčímu tvrzení dotčených orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny a totiž, že Stavba není v souladu s územním plánem obce. Byť jde o letmou zmínku orgánů ochrany přírody a krajiny nemající vliv na zákonnost závěrů v jejich závazných stanoviscích, je nutné zdůraznit, že jim obdobné hodnocení Stavby nepřísluší. Jde o dílčí problematiku spadající do agendy orgánů územního plánování a jejich stanovisek ve smyslu § 96b stavebního zákona, nebo – v případě, kdy se ze zákonem předpokládaných důvodů stanovisko ve smyslu § 96b

stavebního zákona nevydává, posuzuje soulad Stavby (záměru) s územně plánovací dokumentací sám stavební úřad.

39. **Prvním žalobním bodem** žalobce napadá hodnocení zásahu Stavby (obou objektů) do krajinného rázu dotčenými orgány, tj. závěr snížení estetické hodnoty krajinného rázu.
40. Předmětná stavba se nachází v oblasti CHKO Český ráj, pro umístění či realizaci Stavby je tedy nutné souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož smyslem je posoudit, zda tím kterým záměrem nedojde k (nepřiměřenému) zásahu do krajinného rázu, který je definován v § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.
41. Posouzení přípustnosti takového zásahu je odbornou úvahou dotčeného orgánu v dané oblasti vrchnostenské veřejné správy. Krajský soud nemůže přezkoumávat, zasahovat či zpochybňovat odborné závěry vyslovené v závazném stanovisku formou správního uvážení dotčeného správního orgánu. Může však dospět k závěru o tom, že takové závěry jsou projevem libovůle dotčených orgánů, přesahují tudíž meze správního uvážení a způsobují tak nezákonnost rozhodnutí, které z nich vychází (k tomu srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
42. Podle § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. (2) K umísťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
43. Podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nelze učinit ohlášení stavby, vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudační souhlas, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle stavebního zákona, povolení k nakládání s vodami a k vodním dílům, povolení k některým činnostem či udělit souhlas podle vodního zákona na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti.
44. Podle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle § 16, § 16a odst. 1, § 16a odst. 2, § 17 odst. 2, § 26, § 29, § 34, § 35 odst. 2 a § 36 odst. 2 může orgán ochrany přírody povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody anebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území.
45. Dotčený správní orgán (Agentura přírody a krajiny ČR) ve svém závazném stanovisku (následně potvrzeném Závazným stanoviskem MŽP) nejprve podrobně popsal Předmětnou Stavbu, její rozměry, funkčnost a prostorové uspořádání a dále na tuto pohlížel optikou území, ve kterém má být (legálně) umístěna. Dotčený orgán podrobně popsal území, ve kterém se Stavba nachází a regulaci, která na dané území dopadá. V konečné fázi stanoviska dotčený orgán konkrétně popsal dopady Stavby (s ohledem na

její vzhled, konstrukci, umístění) do daného území (s ohledem na jeho dříve specifikovaný charakter a regulaci ochrany).

46. Dotčený orgán dospěl k závěru, že realizované objekty nejsou v souladu se zásadami ochrany krajinného rázu ve smyslu § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, rozpracovanými v odborném dokumentu Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Český ráj. Lokalita je zařazena do oblasti krajinného rázu (OKR) Turnovsko. Sídlní útvar Horky má velmi dobrou urbanistickou dochovanost a dochovanost plužiny. Celková hodnota sídla je zvýšená. Sídlní útvar se vyznačuje vysokým stupněm ochrany, což se týká velmi dobře dochovaných sídel. Další podrobný popis daného místa pokračuje na str. 2 – 3 stanoviska.
47. Pokud jde o požadavky na zákonnost těchto závazných stanovisek, tj. stanovisek vydávaných v oblasti ochrany přírody a krajiny a hodnotících zásahy do krajinného rázu, je nutné si uvědomit, že dle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny obsahuje potencialitu ve smyslu všech staveb a jiných činností, které jsou způsobilé snížit nebo změnit krajinný ráz, zdůrazněnou slovy *mohly by*.
48. Jelikož není v zákoně obsažen ani příkladný výčet těchto staveb a jiných záměrů, záleží tedy bez dalšího na individuálním posouzení v konkrétní věci.
49. Komentářová literatura v této souvislosti uvádí, že – co do požadavků na vydání přezkoumatelného a zákonného stanoviska, respektive souhlasu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny - je zapotřebí ze strany orgánu ochrany přírody „nejprve vymezit a charakterizovat místo, které je zamýšleným záměrem dotčeno, a následně konkrétně uvést, jak předmětná činnost negativně ovlivní jeho konkrétní estetické a přírodní hodnoty.“ [K tomu srov. HAVELKOVÁ, Svatava. Ochrana krajinného rázu a přírodní park. In MIKO, Ladislav, BOROVIČKOVÁ, Hana a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 130 (§ 12)].
50. Uvedeným požadavkům Závazná stanoviska dotčených orgánů ochrany přírody a krajiny bez dalšího dostávají.
51. Konkrétně potom ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu žalobce krajský soud uvádí, že dle § 24e odst. 2 vyhlášky 501/2006 Sb. na výše uvedených závěrech ničeho nemění a závazná stanoviska s ní nejsou v rozporu.
52. Podle § 24e odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., na pozemcích staveb, které jsou kulturní památkou, v památkových rezervacích nebo v památkových zónách a v přírodních parcích a zvláště chráněných územích, včetně jejich ochranných pásem, lze zřizovat pouze takové stavby zařízení staveniště, které nejsou spojeny se zemí pevným základem, nebo zařízení pojízdná.
53. Uvedené znění vyhlášky umožňuje, respektive specifikuje, jaké – typově a vzhledově – vypadající stavby zařízení staveniště mohou být umísťovány do CHKO, neznámá to však automaticky, že jakákoli stavba zařízení staveniště splňující výše uvedená kritéria bude v souladu s požadavky § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny – to záleží na dalším posouzení dotčených orgánů – jak je již specifikováno a rozebráno výše. Vyhláška stanoví pouze obecné předpoklady pro takový typ stavby jako je stavba zařízení staveniště. Posouzení souladnosti takové stavby zařízení staveniště s ochranou krajinného rázu ve smyslu § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny je již speciálním posouzením té které stavby v tom kterém území (a stupni jeho ochrany) dotčeným orgánem.

54. Stejně tak není pravdou, jak tvrdí žalobce, že dikce § 26 odst. 1 písm. c) a § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je v rozporu s dikcí § 169 odst. 1 stavebního zákona a § 24e odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Nebo dokonce, že aplikace stavebního zákona má v posuzované věci přednost (jako úprava speciální) před aplikací zákona o ochraně přírody a krajiny (jako předpisu obecného).
55. Obecně je nutné zdůraznit, že vyhláška č. 501/2006 Sb. (v posuzované věci konkrétně tedy § 24e odst. 2) stanoví typově jaké stavby či zařízení mohou být umísťovány ve zvláště chráněných územích. Takové Stavby či zařízení však lze na uvedeném místě umístit jen za předpokladů, které *speciálně* stanoví zákon o ochraně přírody a krajiny. Tento upravuje speciální právní úpravu ke stavebnímu zákonu stran staveb realizovaných v oblastech tímto speciálním právním předpisem předvídaných.
56. Těmito speciálními požadavky je potom souhlasné závazné stanovisko ve smyslu § 44 odst. 1 ve spojení s § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a ve vztahu k nyní projednávanému záměru i výjimka ve smyslu § 26 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. výjimka povolující vjezd a setrvání obytného přívěsu (který zároveň může sloužit jako výrobek plnící funkci stavby či zařízení staveniště). O takové výjimce potom rozhoduje rovněž orgán ochrany přírody a krajiny dle § 78 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny.
57. Výše uvedené koresponduje a zároveň vypořádává rovněž **druhý žalobní bod**.
58. Pro úplnost krajský soud dodává – v návaznosti na obsah žaloby – že tvrzení MŽP České republiky o tom, že výjimka dle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je nástrojem vyšší právní síly, než stanovisko dle § 12 odst. 2 téhož zákona, je tvrzením pravdivým, a to s ohledem na skutečnost, že ona výjimka se vydává formou rozhodnutí (obecně postupem ve smyslu § 9 správního řádu, jeho části II. a III.), zatímco stanovisko je podkladovým aktem vydávaným dle části IV. správního řádu, nejde o formu rozhodnutí, se všemi důsledky z toho plynoucími. Je však pravdou, že vyjádření MŽP není právně terminologicky zvoleno zcela přiléhavě.
59. Nadto nejde o rozpor se zásadou hospodárnosti či „zdvojování“ obsahově stejných aktů, jak v žalobě uváděl žalobce. Každý z výše uvedených aktů dopadá a posuzuje zcela jinou situaci, respektive posuzuje záměr (Stavbu) stran jiných hledisek a předpokladů stanovených zákonem. Řízení o vydání výjimky nelze spojit s postupem předcházejícím vydání stanoviska, neboť jde o zcela jiné akty vydávané v oblasti vrchnostenské veřejné správy, jak již bylo uvedeno výše.
60. V nyní posuzované věci tedy obecně nastala situace, kdy žalobci nebylo vydáno souhlasné závazné stanovisko ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož obsahem je vyčerpávající posouzení souladnosti záměru a potenciality jeho zásahů do krajinných prvků. Jako podpůrný argument je (v potvrzujícím stanovisku MŽP) dále uvedeno, že záměr (Stavba) žalobce rovněž nedisponuje – s ohledem na svůj charakter – výjimkou ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. K dílčímu tvrzení o souladnosti Stavby s územním plánem krajský soud nepřihlížel, jak již bylo uvedeno výše, žalobce ostatně v tomto směru ničeho nenamítal.
61. Na výše uvedených závěrech nemůže změnit nic ani otázka dočasnosti či trvalosti Stavby. Dotčené orgány primárně vycházely ze záměru žalobce, tedy z toho, že jde o Stavbu dočasnou, avšak s tím, že její umístění by mělo trvat po dobu 10 let. Dotčené orgány

mohly zvolit formou podmínky ve stanovisku časově kratší možnost umístění Předmětné stavby, k takové možnosti, respektive k takovému závěru však nepřikročily, neboť Předmětná stavba pro ně představovala takový nežádoucí (nepřiměřený) zásah do krajiny, že nebylo rozhodné hodnotit délku jeho případného setrvání.

62. S ohledem na výše uvedené tedy krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VI. Náklady řízení

63. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. června 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu